

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo M. P. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w L. oraz nie obciążył powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał, że w pozwie z dnia 1 lipca 2013 roku M. P. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. Oddział Ł. Teren kwoty 6250 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powoda. Powód objął powództwem okres od 1 lipca 2003 roku do 1 lipca 2013 roku wyliczając je według stawki 500 zł rocznie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany przyznał, że przez nieruchomość powoda przebiega linia średniego napięcia 15 kV wybudowana w 1965 roku oraz podniósł, że przysługuje mu prawo do korzystania z gruntu powoda w postaci służebności gruntowej odpowiadającej w swojej treści służebności przesyłu. Skarb Państwa nabył tę służebność przez zasiedzenie w złej wierze w dniu 29 września 1985 roku. Majątek Skarbu Państwa został przeniesiony na spółkę (...), która korzysta z nieruchomości powoda w zakresie prawa służebności.

Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych.

Powód wraz z żoną są właścicielami nieruchomości rolnej w miejscowości L. w gminie D., która obejmuje działki: 67, 165, 169/3. Dla nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta (...). Na działce (...) umiejscowiony jest słup pojedynczy żelbetonowy podtrzymujący linię 15 kV. Linia 15 kV jest linią relacji (...) - Z.. Linia ta została wybudowana w 1963 lub 1964 roku. W dniu 29 września 1965 roku sporządzono protokół technicznego odbioru tej linii.

W 1965 roku po odbiorze technicznym linie zostały od razu oddane do eksploatacji i od tego czasu są stale użytkowane. Początkowo słupy były drewniane. W późniejszym okresie przedsiębiorstwo państwowe zamieniło słupy na betonowe. Nie doszło do zmiany przebiegu tej linii. Raz na pięć lat pracownicy pozwanego dokonują oględzin tej linii.

Od chwili odbioru technicznego tej linii, stanowiła ona składnik przedsiębiorstwa państwowego działającego pod nazwą Zakłady (...). Od roku 1971r. linia ta pozostawała składnikiem majątku jednostki noszącej początkowo nazwę Zakład (...), począwszy zaś od dnia 12 sierpnia 1975r. - Zakład (...)", która z kolei wchodziła w skład przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W.. W myśl zarządzenia nr.16 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12 sierpnia 1975 r. doszło do przekazania nieodpłatnie obiektów majątkowych i innych składników mienia w drodze protokołu zdawczo-odbiorczego zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 4.10.1958 roku i rozporządzenia Rady ministrów z dnia 31 maja 1962 roku. Zarządzeniem Ministra Przemysłu nr.14 z dnia 16 stycznia 1989r. na bazie części majątku Centralnego O. Energetycznego w W., z którego korzystał Zakład (...), utworzono noszące tę samą nazwę przedsiębiorstwo państwowe – Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) w Ł.. Przedsiębiorstwu temu zgodnie z § 2 zarządzenia przydzielono składniki mienia Centralnego O. Energetycznego w W..

W dniu 12 lipca 1993r. przedsiębiorstwo to przekształcone zostało w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) spółka akcyjna. Przekształcenia dokonano na podstawie ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki oraz na podstawie zarządzenia nr.182/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca i ustawy z dnia 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych. Pod taką nazwą podmiot funkcjonował do 15 grudnia 2008 roku, kiedy to spółka zaczęła (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne.

Podstawą roszczenia powoda stanowiły przepisy art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c. w zw. z art. 230 k.c. Powód jest współwłaścicielem nieruchomości, z której korzystał pozwany (i jego poprzednicy prawni) w zakresie posadowienia na tejże nieruchomości instalacji energetycznej – pojedynczego słupa oraz linii energetycznej. Podstawą

do uwzględnienia roszczenia powoda byłoby wykazanie, że pozwany w okresie objętym roszczeniem: od 1 lipca 2003 roku do 1 lipca 2013 roku korzystał z nieruchomości powódki jako posiadacz w złej wierze. Pozwany bronił się w sprawie zarzutem zasiedzenia służebności przesyłu. Zarzut ten Sąd uznał za zasadny.

Przepisy art. 305¹- 305⁴ k.c. dotyczące służebności przesyłu zostały dodane przez ustawę z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), i wprowadziły możliwość ustanowienia służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorcy, który jest właścicielem urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., lub zamierza wybudować takie urządzenia. Sąd Najwyższy wskazał w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 czerwca 2009 r., sygn. I CSK 392/08, LEX 578032, że choć przed wejściem w życie tych przepisów (tj. przed 3 sierpnia 2008 r.) prawo obowiązujące nie przewidywało wprost tego rodzaju służebności, to w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmowano, stosując w drodze analogii art. 145 k.c., możliwość ustanowienia służebności przesyłu, a także nabycia jej w drodze zasiedzenia. W ostatnich latach ustaliła się jednolita linia orzecnicza, co do tego, że istnieje możliwość nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej, odpowiadającej treścią służebności przesyłu (art. 292 w zw. z art. 352 k.c.), nawet wówczas, gdy posiadanie rozpoczęło się przed wejściem w życie przepisów wyraźnie normujących tę kwestię. W uchwale z dnia 22 maja 2013 r., sygn. III CZP 18/13, (Biul. SN 2013/5/5), Sąd Najwyższy wskazał, że jeszcze przed wprowadzeniem służebności przesyłu w 2008 r. zakłady przesyłowe mogły zasiadywać prawo do korzystania z cudzej działki. Okres posiadania instalacji przed 2008 r. dolicza się do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności.

Pozwany od początku procesu wywodził, że ma prawo do korzystania z nieruchomości powódki w zakresie w jakim przebiega linia energetyczna gdyż korzysta z tej linii w sposób niezakłócony od 29 września 1965 roku (data odbioru technicznego linii). Korzystanie z tej linii przez pracowników pozwanego nie było zakłócanie przez powoda. Ani powód ani poprzedni właściciele nieruchomości nie sprzeciwiali się budowie linii. Pozwany nie przedstawił jednak żadnych decyzji, które były podstawą budowy linii. Decyzja z 1972 roku załączona do akt dotyczyła innego odcinka linii. Pozwany nie wykazał się też umową z właścicielem na podstawie której mógłby wybudować linię lub korzystać z niej. Przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych, korzysta z tej nieruchomości w złej wierze i zobowiązane jest co do zasady do świadczenia wynagrodzenia na podstawie art. 225 k.c.

W kontekście zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu decydujące znaczenie ma istnienie dobrej bądź złej wiary w chwili przeprowadzenia inwestycji i objęcia w posiadanie nieruchomości (służebności) oraz wynikające z przepisu art. 7 k.c. domniemanie dobrej wiary posiadacza. Istotna przy tym będzie jedynie dobra wiara na początku okresu posiadania prowadzącego do zasiedzenia. Jej utrata w czasie trwania posiadania nie ma dla zasiedzenia znaczenia (inaczej niż w przypadku rozliczeń pomiędzy właścicielem a posiadaczem).

Zgodnie z art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Do przyjęcia zasiedzenia służebności potrzebne jest wykazanie również przesłanki w postaci: posiadania, upływu czasu.

Urządzenie, o którym mowa w art. 292 k.c. ma odpowiadać treści służebności pod względem gospodarczym. Chodzi tu o odpowiednie urządzenie materialne, umożliwiające korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie służebności, sporządzone na obcej nieruchomości lub co najmniej wkraczające w jej sferę. Charakter tego urządzenia ma być trwały, a nie chwilowy i musi być ono widoczne. Nie trzeba dowodzić, że urządzenie zainstalowane na przedmiotowym gruncie stanowiącym własność pozwanego spełnia opisane przesłanki. Korzystanie z takiego urządzenia znajdującego się na cudzej nieruchomości stanowi dla jej właściciela wyraźne ostrzeżenie przed działaniem osób, które korzystając z takich urządzeń mogą doprowadzić do uzyskania odpowiednich służebności.

Wskazać należy że przesłanka „posiadania służebności” nie wymaga wykazania że posiadanie było wykonywane w sposób ciągły, lecz stosownie do potrzeb, tak jak ma to właśnie miejsce w przypadku służebności przesyłu. Zatem

wystarczające jest wykazanie tak jak w niniejszej sprawie, że pracownicy pozwanego dokonywali oględzin linii i jej konserwacji. Nawet jeżeli oględziny takie były przeprowadzane co kilka lat.

W orzecznictwie przyjmuje się, że przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności trzeba mieć na uwadze, że zgodnie z art. 292 k.c. do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie stosuje się przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie jedynie odpowiednio. Tym samym posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości.

Zgodnie z art. 352 k.c., kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności, a do posiadania służebności przepisy o posiadaniu rzeczy stosuje się tylko odpowiednio. Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, natomiast władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się, zgodnie z art. 336 k.c., jako posiadanie zależne.

W przedmiotowej sprawie objęcie w posiadanie w zakresie służebności gruntowej nastąpiło w dniu 29 września 1965 roku. Objęcie to nastąpiło w złej wierze. Pozwany nie legitymował się ani decyzją administracyjną ani umową z właścicielem gruntu, zatem nie mógł uznawać że przysługuje mu prawo do ingerowania w nieruchomość powódki.

Podmiotem, który naruszył prawo własności powódki był Skarb Państwa - Centralny O. Energetyczny w W.. Z nieruchomości tej korzystał do 1975 r. kiedy to utworzono podmiot przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w Ł..

Przedsiębiorstwa państwowego nie można uznać w okresie do 1 lutego 1989 r. za samoistnego posiadacza nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności gruntowej (art. 352 k.c.), gdyż w tym okresie osoby prawne (w tym przedsiębiorstwa państwowe) wykonywały uprawnienia związane z własnością nieruchomości wprawdzie we własnym imieniu, ale na rzecz Skarbu Państwa, jako jedyne dysponenta własności państwowej. Dlatego też skutki prawne związane z posiadaniem samoistnym w tamtym okresie przez przedsiębiorstwo państwowe nieruchomości mogły powstać tylko na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz tego przedsiębiorstwa. Uznać trzeba, że do 1989 roku tylko Skarb Państwa mógł w takiej sytuacji nabyć przez zasiedzenie służebność odpowiadającą służebności przesyłu. Dopiero wprowadzenie zmian do kodeksu cywilnego stworzyło z dniem 1 lutego 1989 r. dla państwowych osób prawnych, a takimi były przedsiębiorstwa państwowe, możliwość nabywania dla siebie własności nieruchomości i innych praw rzeczowych.

Sąd Rejonowy podkreślił, że objęcie przez Skarb Państwa, reprezentowany przez przedsiębiorstwo państwowe w celu budowy linii energetycznej, następuje nie w ramach władczych uprawnień państwa, lecz w celu wykonania państwowych zadań gospodarczych. Dostarczanie przez państwowe przedsiębiorstwa energetyczne energii elektrycznej oraz budowa i konserwacja urządzeń do tego służących, stanowiło bowiem wykonywanie zadań gospodarczych państwa, było więc działaniem w ramach dominium, a nie w ramach imperium. Skarb Państwa może być zatem uznany za posiadacza tych urządzeń oraz nieruchomości, na których się znajdują, w zakresie odpowiadającym służebności przesyłowej.

Rozważając kwestię terminu zasiedzenia Sąd Rejonowy wskazał, że Kodeks cywilny, który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 1965 r., wprowadził w przepisie art. 172 k.c. termin zasiedzenia przy dobrej wierze - 10 lat, zaś przy złej wierze - 20 lat i terminy te obowiązywały do zmiany art. 172, wprowadzonej ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321 z późn. zm.), na mocy której terminy te wynoszą obecnie 20 i 30 lat. Krótsze terminy stosuje się, gdy zasiedzenie nastąpiło przed wejściem w życie wyżej wymienionej noweli, tj. przed dniem 1 października 1990 r.

Zatem do zasiedzenia służebności odpowiadającej w treści służebności przesyłu doszło z dniem 29 września 1985 r. tj. po upływie 20 lat. Podmiotem, który władał w tym czasie nieruchomością powoda lub jego poprzednika w zakresie prawa służebności był Skarb Państwa działający przez przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...). Zatem to Skarb Państwa nabył prawo w drodze zasiedzenia i prawo to weszło do majątku Skarbu Państwa. W dniu

12 lipca 1993r. przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) przekształcone zostało w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) spółka akcyjna. Przekształcenia dokonano na podstawie ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki oraz na podstawie zarządzenia nr.182/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca i ustawy z dnia 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych. Tryb przekształcenia ma istotne znaczenie dla przedmiotowej sprawy. Zgodnie bowiem z ustawą o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki ustawa określała zasady przekształceń własnościowych przedsiębiorstw państwowych zajmujących się min. wytwarzaniem oraz przesyłem i zbytem energii elektrycznej i ciepłej. Przekształcenie tych przedsiębiorstw w jednoosobowe spółki Skarbu Państwa następowało na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 51, poz. 298 i Nr 85, poz. 498 oraz z 1991 r. Nr 60, poz. 253 i Nr 111, poz. 480). Obie ustawy przewidywały, że powstała spółka wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształcanych przedsiębiorstw (art.8 ustawy). W orzecznictwie wskazuje się, że przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego w spółkę na podstawie przepisów rozdziału 2 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych jest transformacją państwowej osoby prawnej. W wyniku przekształcenia nie powstaje nowy podmiot prawa, a zmienia się jedynie kształt organizacyjno-prawny podmiotu już istniejącego. Spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego jest właścicielem wszystkich rzeczy, których właścicielem jest przedsiębiorstwo, wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa – sukcesja generalna.

Wobec tego prawo służebności należące wcześniej do Skarbu Państwa – przedsiębiorstwa państwowego, z mocy tych przepisów przechodziło na nowo utworzony podmiot – spółkę akcyjną Skarbu Państwa. Spółka ta przejęła w zakresie swojego działania prawo odpowiadające służebności przesyłu. Pozwany (...) SA w L. jest tym samym podmiotem co Zakład (...) Spółka Akcyjna działającym od dnia 15 grudnia 2008 roku pod firmą (...) SA.

Pozwany skutecznie zatem powoływał się na zarzut zasiedzenia służebności. Uznając, że doszło do zasiedzenia służebności Sąd oddalił powództwo.

Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, że powód nie wykazał swojego roszczenia co do wysokości. Nie przeprowadził żadnego dowodu potwierdzającego zasadność wynagrodzenia w wysokości 500 zł rocznie.

Na podstawie art.102 k.p.c. Sąd Rejonowy odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości.

Wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez uznanie bezpłatności i jednostronności świadczenia przez powoda bez świadczenia wzajemnego strony pozwanej i niezasadną analogię pomiędzy służebnością w czasie biegu terminu zasiedzenia a obecnie funkcjonującą służebnością przesyłu.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Choć zarzut naruszenia prawa materialnego nie został w apelacji precyzyjnie sformułowany, to z podnoszonych argumentów wywieść należy zarzut naruszenia art.172 k.c. w zw. z art.292 k.c. i art.305¹ k.c. Powód kwestionuje bowiem dopuszczalność zasiedzenia służebności o treści takiej jak służebność przesyłu w okresie przed jej uregulowaniem w kodeksie cywilnym.

Zarzut ten nie jest zasadny. Wbrew wywodom zawartym w apelacji w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych należy uznać za dominujący pogląd, że także przed uregulowaniem instytucji służebności przesyłu w przepisach art.305¹ k.c. tj. przed dniem 3 sierpnia 2008 roku istniała możliwość zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, zaś okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹ – 305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności. (przykładowo uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 roku sygn. III CZP 18/2013, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 roku III CZP 89/2008, postanowienie Sądu Najwyższego z 13 października 2011 roku V CSK 502/10.). Co więcej, w judykaturze podkreśla się, że przepisy te ukształtowane zostały z jednoznaczną intencją potwierdzenia dotychczasowej praktyki orzeczniczej, która konsekwentnie przyjmowała możliwość ustanowienia na nieruchomości służebności gruntowej, pozwalającej na korzystanie ze znajdujących się na niej urządzeń przesyłowych przez przedsiębiorcę wykorzystującego je w swojej działalności gospodarczej. Z perspektywy systemu prawa wprowadzenie art. 305¹ – 305⁴ k.c. oznaczało przede wszystkim uszczegółowienie treści przepisów prawa i nie wiązało się z wprowadzeniem nowych norm prawnych, które znacząco odbiegałyby od norm obowiązujących już wcześniej w ramach ogólnej regulacji służebności gruntowych. Nie ulega także wątpliwości, że wprowadzenie omawianej nowelizacji miało na celu przede wszystkim potwierdzenie i uporządkowanie wcześniejszego orzecznictwa, nie zaś wprowadzanie całkowicie nowego rodzaju prawa rzeczowego.

Ponadto w postanowieniu z dnia 12 stycznia 2012 roku sygn. IV CSK 183/11 Sąd Najwyższy wskazał, że nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks cywilny z 1989 roku nie było posiadaniem w rozumieniu art.352§ 1 k.c. i nie mogło prowadzić do zasiedzenia.

W wyroku w składzie siedmiu sędziów z dnia 15 stycznia 2009 roku I CSK 333/07 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zasada jednolitego funduszu własności państwowej nie oznaczała, iż przedsiębiorstwo państwowe nie mogło wystąpić z roszczeniem na podstawie art.231 § 1 k.c. w stosunku do nieruchomości znajdującej się w jego władztwie. Przyjmowano zgodnie, że wprawdzie ze względu na tę zasadę państwowa osoba prawna nie mogła przeciwstawić Skarbowi Państwa jakichkolwiek własnych uprawnień, jednakże w stosunkach zewnętrznych z osobami trzecimi miała pozycję taką jak właściciel. W konsekwencji wszelkie roszczenia jakie powstawały ze względu na składniki mienia państwowego pozostające w zarządzie państwowej osoby prawnej, realizowała w imieniu własnym ta osoba. O ile więc w relacjach wewnętrznych między Skarbem Państwa a państwową osobą prawną posiadaczem samoistnym nieruchomości państwowej było zawsze państwo, o tyle z punktu widzenia relacji zewnętrznych przedsiębiorstwo państwowe, które władało oddaną mu w zarząd nieruchomością, powinno być uznawane za posiadacza samoistnego nieruchomości niezależnie od tego czy była to nieruchomość państwowa. To rozumowanie dotyczące posiadania samoistnego nieruchomości wykonywanego przez przedsiębiorstwo państwowe w okresie obowiązywania art.128 k.c. w pierwotnym brzmieniu można tym bardziej odnieść do posiadania w zakresie służebności przesyłowej.

W konsekwencji prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, że Skarb Państwa może być uznany za posiadacza tych urządzeń oraz nieruchomości, na której się znajdują, w zakresie odpowiadającym służebności przesyłowej.

Objęcie nieruchomości w posiadanie w zakresie służebności gruntowej nastąpiło w dniu 29 września 1965 roku. Tak jak trafnie przyjął Sąd Rejonowy, objęcie w posiadanie nastąpiło w złej wierze. Pozwany nie legitymował się ani decyzją administracyjną ani umową z właścicielem gruntu, zatem nie mógł uznawać że przysługuje mu prawo do ingerowania w nieruchomość powódki. Przyjęta data początkowa biegu terminu zasiedzenia wynika z protokołu odbioru technicznego linii przebiegającej przez nieruchomość powoda.

Termin zasiedzenia upłynął zatem 29 września 1985 roku. Przepis art. 172 k.c. w pierwotnym brzmieniu (obowiązującym do zmiany wprowadzonej nowelizacją z dnia 28 lipca 1990 roku, Dz.U.Nr 55 poz.321 ze zm. tj. do 1 października 1990 roku) przewidywał bowiem 20-letni termin zasiedzenia w złej wierze.

W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że pozwanemu przysługuje skuteczne względem powoda prawo korzystania z nieruchomości i w świetle art.224 w zw. z art.225 k.c. nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z tej nieruchomości. Z tego względu powództwo podlegało oddaleniu.

Dodatkowo wskazać należy, że powód nie udowodnił wysokości zgłoszonego roszczenia, wbrew pouczeniu o ciężarze dowodu dokonany na podstawie zarządzenia z dnia 1 października 2014 roku. Wbrew twierdzeniom apelacji wysokość roszczenia była kwestionowana przez pozwanego. Na rozprawie w dniu 18 marca 2015 roku pełnomocnik pozwanego podnosił, że powództwo nie zostało udowodnione co do wysokości.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art.385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art.391 k.p.c. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego została ustalona zgodnie z § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.Nr 163 poz.1349 ze zm.).